

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 135.

Anden Session.

51de Møde.

Torsdagen den 19de December.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Jeg troer, at Forsøgningen er det, hvorved man allerbedst kan skjelne imellem, hvad der skal ansees som Brev, og hvad der ikke skal ansees som Brev; og der er jo mangfoldige Leiligheder, hvad der ogsaa udførligt er udviklet, hvor det er vigtigt for En at kunne sende et Brev med en vis bestemt Person, det er som sagt, at man kunde bane sig Udgang dertil ved at skaffe et Frimærke, det kan saa være; men det forekommer mig ikke at være billigt at gjøre denne Fordring, ikke endda saa meget for den Udgifts Skyld, som derved vilde være forbunden, men fordi det dog ikke let vil gaae op i den almindelige Bevidsthed, at man har en saadan Forpligtelse, hvorfor Mange imod deres Villie vilde blive Contravenienter.

Det forekommer mig ogsaa, at det Tab, som Postvæsenet kan lide ved de enkelte Leiligheder, hvor man kan være tjent med at sende uforseglede Breve, er saa ubetydeligt, at det ikke kan komme i Betragtning, og jeg kan ikke Andet end være enig med de ærede Talere, som mene, at der er mindre Anledning til at omgjørde Postvæsenet med et Monopol, med Forbud og Straffelove nu, naar Portoen er lavere, end da den var høiere. Jeg kan ikke negte, at jeg i Almindelighed vilde være meget stemt for, at den hele Postvang skulde bortfalde; men jeg vover dog ikke at gjøre Forslag dertil, ikke fordi jeg troer, at de Breve, der sendes med enkelte Rejsende, kunne være nogen Gjenstand, som kunde forarsage Postvæsenet nogen Forringelse af de Indtægter, som dog vistnok ere nødvendige for at kunne bestribe de med Postvæsenet forbundne betyde-

lige Udgifter, men jeg finder det vanskeligt at begrænde det saaledes, at man kunde forebygge, at der dannede sig private Bøster, som concurrerede med Postvæsenet, og som i Masse besørge Brevebefordringen og derved kunde gjøre Postvæsenet virkelig Stude. Jeg veed ellers ikke rettere, end at al Postvang er ophevet i Norge; vel maa der ikke sendes Breve med Dampskibene uden igjennem Posten, men det er en ganske særskilt Regel, som har sin gode Grund deri, at Dampskibet er Statens Postskib, som vedligeholdes paa Statens Bekostning, saa at det er naturligt, at den formener alle dem, der passere med dette Skib, at besordre Breve og derved gjøre Indgreb i de Indtægter, som Staten skulde have ved Hjælp af Postforsendelser med Dampskibet, der ivoirigt er Staten til Byrde.

Formanden: Den ærede Landstingsmand for Bornholm har Ordet.

Krabbe: Jeg renoncerer paa Ordet.

M. P. Bruun: Efter hvad den høitæredede Finantsminister senere har yttret, har jeg nu fattet Tanken i, hvad han bemærkede om en Omgaaen af Postvæsenets Eneret paa den Maade, som han yttrede ved Forsendelser med Pakkeposten. Det vil vel kunne skee paa den Maade; men jeg troer dog, at det vil saa sjældent være Tilfældet, at man ikke derfor skal frygte en Forandring som den foreslaaede. Folk ere i Almindelighed ikke tilbøjelige til at lade Andre lase, hvad de skrive. Om et enkelt Handelshuus ogsaa skulde sende en Mængde Breve uden Forsøgning med Pakkeposten, kan man være vis paa, at det vist vil være sjældent, at man vil gjøre det, fordi man kun sjældent affender Breve, som Andre maa faae Lov til at lase, og det Samme gjælder endnu mere om andre Private. Ved at høre, hvad den høitæredede Finantsminister oplæste af For-